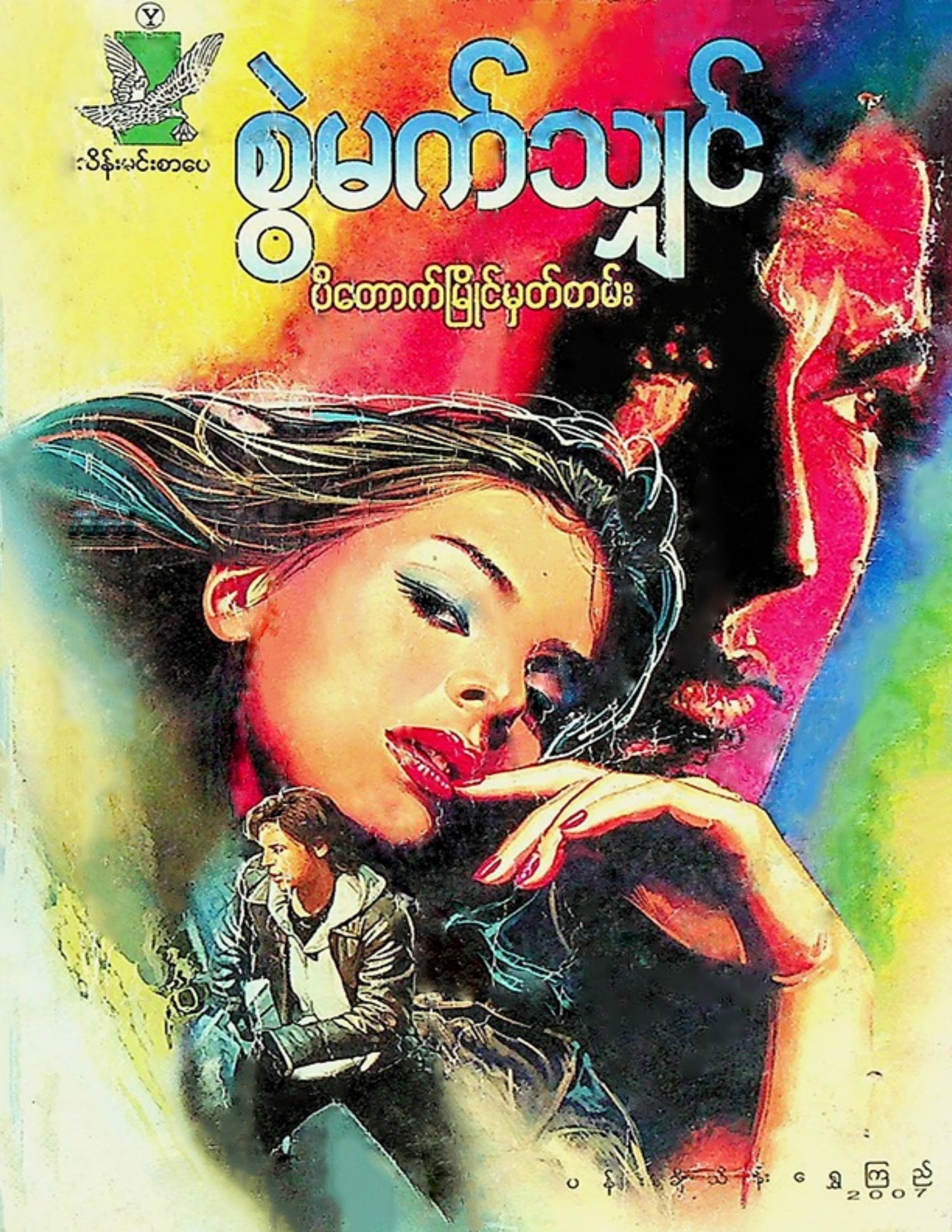




စွဲမက်ချင်

ပီတောက်မြိုင်မှတ်တမ်း



ပိတောက်မြိုင်မှတ်တမ်း

စွဲမက်သျှင်

*

အဖွင့်တစ်

*

မိုးရွာသလို သဲသဲမဲမဲ ကျနေသည့် ဆီးနှင်းများကြောင့် ကားအရှေ့ကို ငါးပေထက်ပို၍ မမြင်ရတော့ပါ။

လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းလွန်းပြီး အကွေ့အကောက်များ အတက်အဆင်းများကပါ များပြားလွန်းလှသည့်အပြင် ကားမောင်းလာသူရော ကားပေါ်တွင် စီးလာသူများပါ ဒီအရပ် ဒီဒေသနှင့် အစိမ်းသက်သက်များ ဖြစ်ကြတာမို့ ကားကလေးကို ရှေ့ဆက် မမောင်းနိုင်တော့ဘဲ ထိုးရပ်လိုက်ရတော့သည်။

တကယ်တော့ မိုးမချုပ်သေးပါ။ သို့သော် ရုတ်တရက် ဆိုးဝါးလာသည့် ရာသီဥတုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက မှောင်မိုက်နေလေသည်။

အဖြူရောင် ဆလွန်းကားလေးကို မောင်းနှင်လာသူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ဦးလေးကြီးဖြစ်ပြီး ကားလေးပေါ်တွင် စီးနင်း လိုက်ပါလာသူများကတော့ မိန်းမသားချည်း လေးယောက်တိတိ ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးများသည် ရာသီဥတုကိုရော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်လန့်နေကြသည့်အတွက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ခပ်တင်းတင်း

ဆုပ်ကိုင်ထားကြရလေသည်။

"ဦးလေး ဘာ ဘာဖြစ်လို့ ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်တာလဲ"

"ဆက်မောင်းလို့ မရတော့ဘူး တူမကြီး လမ်းကိုလဲ မကျွမ်းကျင် ရာသီဥတုက ဆိုးနေတာ ကားမီး ထိုးထားတာတောင်မှ အရှေ့ကို မမြင်ရ ဘူးကွဲ့ ဒီတော့ မမြင်မစမ်းနဲ့ ရမ်းသန်း မောင်းနေတာထက် အခုလို ရပ်ထား တာကမှ အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်ဦးမယ်"

"ဟုတ်တယ် မော်၊ မမြင်မစမ်းနဲ့ မောင်းလို့ ချောက်တွေ ဘာတွေထဲ ချော် ကျသွားရင် ခက်လိမ့်မယ်"

"မဟုတ်သေးဘူး ဘေးရပ်ထားလို့ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရောက်လာခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဟုတ်တယ် မိသံပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါတို့က မိန်းမသားတွေ လက်နက် တွေ ဘာတွေလဲ ပါတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အခုလို ရပ်နေတာနဲ့စာရင် တစ်ပေပဲ ရွေ့ရွေ့ နှစ်ပေပဲရွေ့ရွေ့ ကားကို ဆက်မောင်းနေတာမှ တော်လိမ့် ဦးမယ်"

"ဟာ.. ကားဆက်မောင်းရင် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ရှာသလို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ကားရပ်ထားပြီး နှင်းမိုးတွေစဲတဲ့အထိ စောင့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ"

မိန်းကလေး လေးယောက်ထဲမှာပင် ကားရပ်ထားစေချင်သူက နှစ်ယောက် ကားကို မဖြစ်မနေ ဆက်မောင်းစေချင်သူက နှစ်ယောက် အုပ်စု နှစ်စု ကွဲသွားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကားမောင်းသည့် ဦးလေးကြီးက ဘာမှ ဝင်မပြောသာဘဲ အသာ စောင့်ကြည့်နေမိတော့သည်။

တကယ်တော့ ဒီလမ်းခရီးကို သူတို့အားလုံး မရောက်ဖူးကြပါ။

မိန်းကလေးများသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးများ ဖြစ်ကြပြီး သူမတို့၏သူငယ်ချင်း အသည်းအသန် နေမကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို လာကြည့်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ဆလွန်းကား အဖြူလေးသည် သူမတို့ လေးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်၏ ကားဖြစ်ပြီး ဦးလေးကြီးကတော့ အခကြေးငွေယူပြီး ကားလိုက်မောင်းပို့ပေးသူပဲ ဖြစ်လေသည်။

"အန္တရာယ်ကို ဒီအတိုင်း ရပ်စောင့်နေတာမျိုးတော့ မဖြစ်ချင်ဘူးဟာ"

"အို ဒီအတိုင်းနေရင် အကောင်းသား ဆက်မောင်းသွားမှ ဒုက္ခနဲ့ တွေ့နေရင်ကော ကဲ"

"ဟာ ရပ်နေတာကို ငါတော့ ကြောက်တယ်"

"ဆက်မောင်းလို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သိင်္ဂီ၊ ဒါ နင့်ကားနော် နင်စဉ်းစား"

ကားပိုင်ရှင် ဖြစ်သည့် သိင်္ဂီဆိုသူကောင်မလေးက ငြိမ်သက်သွားသည့် အချိန်တွင် ဒရိုင်ဘာ ဦးလေးကြီးက မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ပြောရတော့သည်။

"အချင်း မများကြပါနဲ့ တူမကြီးတို့ရယ် ကားက တကယ်ပဲ ဆက်မောင်းလို့ မရတာပါ။ ဘာမှလဲ မမြင်ရလမ်းကိုလဲ မကျွမ်းကျင်ဘဲ ဦးလေးအနေနဲ့လဲ စွန့်စားပြီး မိုက်မိုက်ကန်းကန်း မမောင်းချင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရာသီဥတု ပြန်ကောင်းလာတဲ့အထိ ခဏလောက် စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား"

ဦးလေးကြီး ဝင်ပြောတော့မှ မိန်းကလေးများက ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်။

ဘယ်လောက်မှ မကြာခင်မှာပင် မိန်းကလေးများ မျက်လုံးများမှိတ်၍ ငြိမ်

သက် နေကြလေသည်။

ခရီးပန်းလာသလို ဆာလောင်နေကြသည့်အတွက် ကောင်မလေးတွေ
ပင်ပန်းနေကြမှာပဲဟု ကားမောင်းသည့် ဦးလေးကြီး တွေးမိသည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လွန်းလှပြီမို့ မျက်စိကို ခဏမှိတ်ထား
မိဆဲ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ကြုံတွေ့ လိုက်ရ
တော့သည်။

အဖွင့်နှစ်

*

စိုးရိမ်စိတ် မောပန်း ဆာလောင်စိတ်များကို အသာမျိုသိပ်ပြီး "သိင်္ခီ"က မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

မိုးနှင်းများသည် ကားပေါ်သို့ တဖြောင်းဖြောင်း ကျရောက်လျက်ရှိပြီး ကားမှန်များတွင် နှင်းမှုန် နှင်းခဲများ လာကပ်နေသည့်အတွက် အပြင်ဘက် ကိုပင် လုံးဝ မမြင်ရတော့ပါ။

အကယ်၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်တွေ့ရမည်ဆိုလျှင်လည်း စေ့စေ့ငုငု လိုက်လံ ကြည့်ရှုရဲလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာကတည်းက သူမ၏ စိတ်တွေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေမိပြီး ထိတ်လန့် ချောက်ချားနေလို့ပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူမစိတ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ဘာကို ထိတ်လန့်နေမိမှန်း သူမကိုယ်တိုင်ပင် မသိပါ။ ထို့ကြောင့် ကားရပ်ထားရမှာကို သူမက မလိုလားတာ ဖြစ်သည်။

ထူးတော့ထူးဆန်းသည်။

ဒီနေရာ ဒေသကို သူမအနေဖြင့် လုံးဝရောက်ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပါပဲ ရင်ထဲ၌ အကျွမ်းတဝင် ရှိနေသလိုလို သိဖူးသလိုလို ဒါမှမဟုတ်လျှင်လည်း အန္တရာယ်တစ်ခုခုက သူမကို ချောင်းမြောင်းနေသလိုလို ခံစားရတာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်။

ဆန်းပြားသည့် ခံစားချက်များကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိနေဆဲ

ရာသီဥတုက ရုတ်တရက်ကြီး ပြင်းထန်ဆိုးရွားစွာ ဖောက်ပြန်သွားတော့ ပို လို့ပင် တုန်လှုပ်မိသေးသည်။

အတွေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေမိဆဲ သိင်္ဂီက ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် စိတ် ခံစားမှုတစ်ခုကိုတောင် ခံစားရလေသည်။ အဲဒါကတော့ သူမ၏ စိတ်အာရုံ ထဲ၌ ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေလိုမျိုး မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင် လာရတာ ဖြစ်သည်။

သူမတို့ကားရပ်ထားသည့် နေ့ရက်နှင့် ငါးကိုက်လောက်သာ ကွာဝေးမည့် နေရာတွင် လမ်းခွဲလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုလမ်းခွဲလေး၏ အဆုံးတွင် ခုံညားလှပသော ရှေးအိမ်ကြီးတစ်လုံးကိုပါ အထင်အရှားတွေ့ရလေသည်။

ပထမတော့ သူမက ထင်မိထင်ရာတွေကို လျှောက်မြင်နေတာပဲဟု တွေး လိုက်မိပြီး အာရုံထဲမှ ပုံရိပ်တွေကို အလန့်တကြား မောင်းထုတ်မိသေး သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲ မောင်းထုတ်ပါစေ ထိုပုံရိပ်များက အာရုံထဲမှ ထွက်ခွာ မသွားကြပါ။

မထွက်ခွာ မပျောက်ကွယ်သည့် အပြင် ပို၍ပင် ထင်ရှား ပြတ်သားလာ လေသည်။

အိပ်မက် မက်နေတာပါဟု စွပ်စွဲရအောင်ကလည်း သူမ အိပ်ပျော်နေတာ မဟုတ်ပါ။ ဒါဆို ဘာလဲ။ ပို၍ ထူးဆန်းတာကတော့ ထိုရှေးအိမ်ကြီး ရှိရာသို့ အရောက်သွားဖို့ စေ့ဆော်နေသည့် သူမ၏ စိတ်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ဘယ်လိုမှ အောင့်အည်းလို့လည်း မရ ထိန်းချုပ်လို့လည်းမရ ဘယ်က ဘယ်လို ဝင်ရောက်လာမှန်း မသိရသည့် စိတ်စွမ်းအားများက သူမ၏ အာရုံကြောများကို နှိုးကြားစေပြီး သူမ၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုများအား ချုပ်ကိုင်သွားလေတော့သည်။

"ဟာ တွေ့ပြီ ရှေ့နားမှာ လမ်းခွဲလေးရှိတယ်၊ အဲဒီလမ်းခွဲလေးအတိုင်း ဝင်သွားရင် အိမ်တစ်အိမ် ရှိတယ်။ အခုပဲ အဲဒီအိမ်ကို သွားကြမယ်"

မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး အော်ဟစ် ပြောနေသည့်အတွက် သူမ၏စကားကို အားလုံးက မယုံကြည်ကြပါ။

အကြောက်လွန်ပြီး စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေသည်ဟုပဲ ထင်နေကြသည်လား မသိ။ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

"မရယ်နဲ့ ငါတကယ်ပြောနေတာနော်၊ ရှေ့မှာ လမ်းခွဲကလေး ရှိတယ်၊ အဲဒီ လမ်းခွဲအတိုင်း ဝင်သွားရင် အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာသွားနေပြီး ရာသီဥတု ပြန်ကောင်းအောင် စောင့်လိုက်မယ်လေ၊ ကဲ သွားကြမယ်"

"သိင်္ဂီ နင် နောက်နေတာလား"

"ဟင့်အင်း ဒါ နောက်စရာလား ဒီမှာ ဦးလေး ကျွန်မ ပြောတဲ့အတိုင်း မောင်းပါ"

"ဟာ မနောက်ပါနဲ့ တူမကြီးရယ်၊ ဒီလောက်နှင်းတွေ ပိတ်နေတဲ့လမ်းမှာ ဘယ်လို မောင်းရမှာလဲ၊ တူမကြီး ပြောတဲ့ အိမ်ဆိုတာလဲ မရှိနိုင်ပါဘူး"

"ဟုတ်တယ် သိင်္ဂီ ဒီနေရာကို ငါတို့အားလုံး အခုမှ ရောက်ဖူးတာလေ၊ လမ်းခွဲရှိတယ်၊ အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်လို့ နင်အခု ပြောတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ"

သူမက အတော့်ကို စိတ်တိုသွားပြီး လေသံပြတ်ဖြင့် ကားမောင်းခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။

"စကားတွေ များမနေနဲ့ ဦးလေး၊ မောင်းမှာသာ မောင်းပါ။ ဦးလေး မမောင်းချင်ဘူး ဆိုရင်လဲ ဖယ်ပေး ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် မောင်းမယ်"

"ဟာ မလုပ် မလုပ်ပါနဲ့ တူမကြီးရယ်"

"သိင်္ဂီ နင်ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ အားလုံး သေသွားမယ်လေ"

"သေမှာစိုးရင် ဆင်းနေခဲ့ ငါကတော့ အဲဒီအိမ်ကြီးဆီ ရောက်အောင် သွားရမှာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ဦးလေး၊ မောင်းမှာလား ဖယ်မှာလား"

သူမ တကယ် ဆွဲဖယ်ပစ်တော့မည့်ဟန် ဖြစ်နေတော့မှ ဦးလေးကြီးက ကားမောင်းဖို့ သဘောတူသည်။

"မောင်းဆိုလဲ ဦးလေးပဲ မောင်းပါ့မယ် တူမကြီးရယ် တူမကြီးတော့ မမောင်းပါနဲ့"

"ကဲ... ဘယ်သူဆင်းနေခဲ့မှာလဲ"

ဘယ်သူမှ အသံထွက်ကြတော့။

အဲဒီနောက်မှာတော့ အဖြူရောင် ဆလွန်းကားလေးသည် နှင်းများ ထူထပ်သိပ်သည်းနေသည့် နှင်းတောထဲသို့ တွန့်ဆုတ် လေးကန်စွာ မောင်းနှင် ဝင်ရောက်လာလေတော့၏။

သေချာတာကတော့ (သူမမှလွဲ၍) ကျန်လူအားလုံးသည် လမ်းခွဲကလေးကို လည်းကောင်း၊ လမ်းအဆုံးတွင်ရှိသည့် အိမ်ကြီးဆိုတာကို လည်းကောင်း ရှိလိမ့်မည်၊ တွေ့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြဟန် မတူခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၁)

*

နှင်းတောထဲသို့ စတိုးလိုက်သည်နှင့် ကားအင်ဂျင်မှ အသံများ ထွက်လာလေသည်။

အားလုံး၏ မျက်နှာများသည် ပျက်ယွင်းနေကြပြီး သူမအပေါ် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေကြောင်းလည်း အထင်းသား ပေါ်လွင်နေလေသည်။

သူမကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ အာရုံထဲတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် ပုံရိပ်များကိုသာ လိုက်ဖမ်းဆုပ်ရင်း ကားဆရာကြီးကို ညွှန်ကြားနေမိ၏။

"ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဆက်မောင်း ဆက်မောင်း ဦးလေး ကွေ့ရမယ့် နေရာရောက်ရင် ကျွန်မပြောမယ်"

"ဟုတ် ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါ။ သိင်္ဂီရယ် နင်က မျက်စိမှိတ်ပြီး ပြောနေတာတော်ကြာ လမ်းတွေ ချော်ကုန်မှ ခက်မယ်"

သူမတို့အုပ်စုထဲတွင် အကြောက်တတ်ဆုံး ဖြစ်သည့် ချောချောက အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ပြောတာကို သိင်္ဂီ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

မျက်စိမှိတ်ထားပေမဲ့ သူမကအာရုံတွင် ရုပ်နှင့်ကြည့်နေရသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် လမ်းတွေ၊ သစ်ပင်တွေ ချိုင့်ခွက်တွေ၊ ရေမြောင်းတွေကို အထင်အရှား တွေ့မြင်နေရသည်။

သူမ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။ သူမ၏ အသိအာရုံများသည် တိုးတက် မြင့်

မားလာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ချွတ်ချော် နိမ့်ပါးသွားတာလား။ လောလောဆယ်တွင် သူမအာရုံထဲမှ မြင်ကွင်းများ အတိုင်း အပြင်ဘက် တွင် တကယ် ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာကို သိရှိက အသေအလဲ သိချင်နေ မိသည်။

"အာ ဘာမှ မမြင်ရဘူး တူမကြီး ကားရပ်လိုက်ရတော့မလား"

ကားဆရာကြီး၏ အသံသည်ပင် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေလေသည်။

ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်တောင် အခုလောက် ကြောက်လန့်နေမှ တော့ တခြား မိန်းကလေးများအတွက် ဆိုဖွယ်ရာပင် ရှိမည်မထင်။ သူမ တစ်ယောက်တည်းသာ ငြိမ်နေနိုင်တာ ဖြစ်၏။

"အို...မရပ်ပါနဲ့၊ ရပ်စရာမလိုဘူး၊ ရောက်တော့မယ့် လမ်းခွဲကို မြင်နေရ ပြီ၊ ဘယ်ဘက်မှာ ဘယ်ဘက်မှာ ဦးလေး လမ်းထိပ်မှာ ဆိုင်းဘုတ်ကလေး တောင် ရှိသေးတယ်၊ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ဆိုင်းဘုတ် ပိတောက်မြိုင် သို့တဲ့"

သူမက မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေသော်လည်း အားလုံး ကတော့ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

"ကွေ့တော့ ဦးလေး ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့တော့၊ လမ်းနဲ့ တည့်တည့်ကို ရောက်နေပြီ ရဲရဲသာကွေ့"

ကားကလေးက တုံ့ခနဲဖြစ်သွား မိသံနှင့် မော်က ဒေါသတကြီး ထအော် လေသည်။

"မကွေ့နဲ့ဦးလေး။ သူ အရူးထပြီး ခိုင်းတိုင်း မလုပ်နဲ့ မျက်စိဖွင့်ပြီး ကြည့် နေတဲ့ သူတွေတောင်.. ဒီလောက် မှောင်မိုက်နေလို့ ဘာမှ မမြင်ရတဲ့ဥစ္စာ သူက မျက်စိမှိတ်ပြီး အားလုံးကို သေလမ်းပို့နေတာ"

"ဟုတ်တယ် ဦးလေး ကားကို အခုပဲ ရပ်လိုက်ပါတော့၊ သိင်္ဂီ နင် အရူးထ နေတာကိုလဲ ရပ်လိုက်ပါတော့ဟာ၊ ငါတို့ အားလုံး နန်းခမ်းဆီ မရောက်ရဘဲ သေကုန်လိမ့်မယ်"

မတတ်သာတော့သည့် အတွက် သူမက ရှင်းပြရသည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိမှိတ်ထားပေမဲ့ ငါမြင်နေရတယ်။ လမ်းတွေအားလုံးကို မြင်နေရတယ်။ မောင်းသာမောင်း ဦးလေး၊ ရဲရဲကွေ့လိုက် ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး"

အလေးအနက် ပြောလိုက်သည့် သူမ၏အသံက တစ်စုံတစ်ရာ သက်ရောက်သွားလို့ပဲ ဖြစ်မည်။ ကားဆရာ ဦးလေးကြီးသည် စောဒကတက်ခြင်း မရှိဘဲ ကားကို ကွေ့ချလိုက်လေသည်။

ကားလေးသည် သစ်ပင်တွေ ချုံနွယ်တွေနှင့် ဝင်တိုက်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ချောင်းတွေမြောင်းတွေ ထဲသို့ ကျသွားခြင်းလည်း မရှိဘဲ လမ်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွားတော့မှ အားလုံးထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

"မောင်း ဦးလေး ဆက်မောင်း ရာသီဥတုက ဒီထက် ပိုဆိုးဦးမှာ ကျွန်မတို့ အိမ်ကြီးထဲကို ရောက်အောင် သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ဘယ်မှ ကွေ့စရာမလိုဘူး တည့်တည့်သာ မောင်း"

ဦးလေးကြီးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကားကိုသာ အာရုံစိုက်၍ မောင်းနေလေသည်။ လမ်းချိုးထဲသို့ ဝင်လိုက်မှ လမ်းက ပိုမို ကောင်းမွန်သွားသလိုနှင့် နှင်းကျတာလည်း သက်သာသွားသည့် အတွက် ကားမီးရောင်ဖြင့် ကားရှေ့ မြင်ကွင်းကို အနည်းငယ် မြင်တွေ့ရလေသည်။

"ဘုရားရေ တကယ်လမ်းမှ အစစ်ပါပဲလား"

ဟု ချောချောက တအံ့တဩ ရေရွတ်နေလေသည်။

"ဟုတ်ပါရဲ့ သိင်္ဂီ နင့်မျက်လုံး မှိတ်ထားရက်နဲ့ ဒါကို တကယ်မြင်ရတယ် ဟုတ်လား ထူးဆန်းလိုက်တာ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ သိင်္ဂီ တူမကြီးရယ် ဦးလေးဖြင့် ကားကိုသာ မောင်းခိုင်းလို့ မောင်းနေရတယ်၊ ဘယ်အချိန် ချောက်ထဲ ပြုတ်ကျမလဲလို့ တွေးပြီး အသက်တောင် မရှူဝံ့ဘူး"

"သိင်္ဂီ နင် အခု ဘာတွေ ဖြစ်နေသေးလဲဟင်"

"အိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှေးအိမ်ကြီးတစ်လုံး ခြံစည်းရိုးတွေက အခိုင်အခံပဲ အိမ်ခြံတံခါးဝမှာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးရှိတယ်၊ ပိတောက်မြိုင်ဂေဟာလို့ ရေးထား တဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ပဲ"

သိင်္ဂီက မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ကရားရေလွှတ် ပြောဆိုနေသည့် အချိန်မှာပင် ကားထဲရှိ လူအားလုံး၏ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံ ကြားလိုက်ရလေ တော့သည်။

"ဟာ အိမ်ကြီးပဲ"

"ခြံစည်းရိုးကြီးကလဲ အခိုင်အခံပါပဲလား"

"ဟင် ခြံစည်းရိုးမှာ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု"

ထိုအသံများကို ကြားရတော့မှ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ရင်း သူမလည်း မှိတ် ထားသော မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကားလေးသည် ရှေ့မီးကြီးနှစ်လုံးကို ဖွင့်လျက် ခြံတံခါးဝနှင့် အနီးဆုံး နေရာအထိ ရောက်အောင် တိုးကပ်သွားနေတာကို တွေ့ရလေသည်။

ကားမီးရောင်အောက်တွင် ဆီးနှင်းများဖြင့် မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေတာက ရှေး သော့ခလောက်ကြီး အခိုင်အမာ ခတ်ထားသည့် ခိုင်ခံ့သော တံခါးကြီး တစ် ချပ်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုတံခါးကြီး၏ နောက်မှာတော့ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ ခပ်မည်းမည်း သဏ္ဌာန်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရာသီဥတုသည် စောစောက လောက် မဆိုးဝါးတော့ဘဲ လေတိုက်နှုန်းက သိသာစွာ လျော့ကျသွားလေ သည်။

ဆီးနှင်းများကတော့ ကျမြကျနေပြီး အမှောင်အမိုက်ကလည်း လျော့ကျ သွားခြင်း မရှိပါ။

ထူးခြားတာကတော့ သူမ၏ စိတ်အာရုံများ ထူးဆန်းစွာ ထက်မြက်နေ ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ခြံတံခါးတွင် ခတ်ထားသည့် သော့ခလောက်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သော့ရှိသည့် နေရာကို သူမ စိတ်ထဲက အလိုလို သိလာလေသည်။

"ခြံတံခါးကတော့ ခတ်ထားတာပဲ အိမ်ကြီးဘက်ကလဲ မီးရောင် မတွေ့ရ ဘူး၊ လူတွေ မနေဘူး ထင်ပါရဲ့"

"အမလေး နိုင်ငံခြား သရဲကားတွေထဲကလိုပဲ ကြောက်စရာကြီး"

"လူရှိမရှိ သိရအောင် ကားဟွန်း တီးကြည့်ပါလား ဦးလေး"

"ဟဲ့ဒီလောက် ရာသီဥတုဆိုးနေတာ ကားဟွန်းတီးလို့ရော ဘယ်သူ ကြား နိုင်မှာတဲ့လဲ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ရှာကြည့်ပါလား"

တစ်ယောက် တစ်ခွန်း ပြောဆိုနေကြသည့် အချိန်မှာပင် သီဂီက သူမ စိတ်အာရုံထဲတွင် ထင်ဟပ်လာသည့် အတိုင်း ဝင်ပြောလိုက်မိသည်။

"ခြံစည်းရိုးတိုင်မှာ အံ့ဂှက်ကလေး ရှိတယ်။ အဲဒီအံ့ဂှက်ထဲမှာ သော့ရှိ တယ်"

"ဟင်"

"ဘယ်လို"

အားလုံးက မယုံတဝက် ယုံတစ်ဝက် ပုံစံမျိုးဖြင့် သူမကို ဝိုင်းကြည့်ကြ သည့် အချိန်၌ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဒါပေမဲ့ စွန့်စားကြည့်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်သည့် သိင်္ဂီက ချက်ချင်းပဲ ကား ပေါ်မှ ဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်မိတော့၏။

"ပြောနေ ကြပါတယ်၊ ခြံစည်းရိုးတိုင်မှာ အံ့ဂှက်ရှိမရှိ ဆင်းကြည့်လိုက် မယ်၊ ဦးလေး ကားမီး ထိုးပေးထားနော်"

"ဟာ ငါ့တူမကြီး တစ်ယောက်တည်း မဆင်းပါနဲ့"

ဒီတော့မှ မော်က သူမနှင့် အဖော်လိုက်ခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

"နင် တစ်ယောက်တည်း မသွားပါနဲ့ ငါလိုက်ခဲ့မယ် သိင်္ဂီ"

ချောချောနှင့် မိမိထံမှ မည်သည့်စကားသံမှ ထွက်မလာပါ။

"လာ... မော် ဒါဆိုလဲ သွားကြည့်တာပေါ့ဟာ"

ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တာနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်က စိုက်စိုက်သွား သည်။

အေးစက်သည့် နှင်းမှုန်နှင်းစက်များ မျက်နှာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လာထိ လိုက်သည့်အတွက် သူမနှင့် အဖော်လိုက်လာသည့် မော်ကတော့ ဘယ်လို ခံစားရသည်မသိ။ သူမတော့ အာရုံတွေ ပို၍ လန်းဆန်းသွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။

ခြံတံခါးကို လက်နှင့် ထိကိုင်လိုက်မိတာနှင့် နောက်ထပ် ခံစားချက် အသစ်တစ်ခုကို သူမက ရရှိလိုက်ပြန်သည်။

အဲဒါကတော့ ထိုတံခါးကြီးကို သူမအနေဖြင့် ရင်းနှီးစွာ အကြိမ်ကြိမ် ထိ ကိုင် ဖွင့်ပိတ်ဖူးသည် ဆိုသော ခံစားမှုပဲ ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် သူမ၏ လက်ချောင်းများက တွေဝေတွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ထို တံခါးတိုင်ကြီးပေါ်ရှိ အံ့ဂုက်ကို အလွယ်တကူ ဖွင့်လိုက်နိုင်သလို အံ့ဂုက်ထဲ မှာ ကြေးသော့တံ တစ်ချောင်းကိုပါ ထုတ်ယူရရှိလိုက်လေသည်။

အဲနောက်မှာတော့ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် သွက်လက်နေ သည့် သူမသည် တံခါးကြီးတွင် ခတ်ထားသည့် သော့ခလောက်ကြီးအား သူမလက်ထဲမှ သော့တံကြီးနှင့် ထိုးဖွင့်မိသွားလေသည်။

ကြာကြာမဖွင့်လိုက်ရဘဲ တံခါးကြီးက အလွယ်တကူ ပွင့်သွားသည့် အခါ မှာတော့ သူမကိုယ်တိုင်ပင် အံ့အားသင့်လွန်းလို့ ကြက်သေ သေသွားရလေ တော့၏။
